

PIET VAN STERKENBURG

**IN MEMORIAM ANTONIUS ANGELUS WEIJNEN
(1909 –2008)⁽¹⁾**

Toon Weijnen werd geboren op 28 december 1909 in het West-Brabantse dorp Fijnaart als zoon van Petrus Jacobus Franciscus (Piet) Weijnen, afkomstig uit het Zeeuws-Vlaamse Hoofdplaat en Wilhelmina Jacoba Cornelia (Mien) Stoop uit het West-Brabantse Wagenberg. Toon was de oudste uit een gezin van vier kinderen. Zijn vader was hoofdonderwijzer van de katholieke lagere school in Fijnaart. Van hem erfde hij een bewonderenswaardig rechtvaardigheidsgevoel, passie voor het onderwijs en het vermogen om hoofd- van bijzaken te onderscheiden.

In 1921 ging Toon naar het gymnasium in Rolduc, de vanouds vermaarde katholieke kostschool voor de goeude burgerij. In 1927 doet hij er eindexamen gym-

(1) Jan Berns, Joep Kruijzen, Fons Moerdijk, Willy Pijnenburg en Jan Stroop waren zo vriendelijk om een eerdere versie van dit levensbericht kritisch te lezen en van commentaar te voorzien. Ook Mira en René Ficq-Weijnen dank ik zeer voor aanvullend materiaal en voor het beschikbaar stellen van bijgaande foto.

nasium α en vervolgens gaat hij, nog geen 18 jaar oud, in Nijmegen Nederlandse taal- en letterkunde studeren. Van Ginneken was dat jaar rector magnificus en, zoals dat blijkbaar in die tijd gewoonte was, was hij aanwezig om de inschrijving persoonlijk te verrichten. Literaire belangstelling gaf de doorslag voor Weijns keuze. Dat trof, want Van Ginneken, de wetenschappelijke omnivoor, gaf zowel taal- als letterkunde.

Hij maakte Weijnen vertrouwd met de fonologie van de Praagse school en leerde hem het vak dialectologie. De visionaire Van Ginneken wilde dat de tweedejaarsstudent Weijnen van lood dialectologisch goud zou maken en gaf hem de opdracht om elke week een Nederlandse dialectkaart te tekenen waarover hij, Van Ginneken, dan de daaropvolgende week college gaf.

Men zou kunnen denken dat Van Ginneken Weijnen trakteerde op een dijkbreuk aan creativiteit. Niets is minder waar. De open kaarten die Van Ginneken al had laten tekenen van het materiaal van de enquêtes van Kern en Te Winkel, moest Weijnen aangevuld met de antwoorden op de enquête van Willems, tot isoglossenkaarten maken. Er zijn uitdagender opdrachten. Als dialectoloog is Van Ginneken vooral stimulerend geweest voor zijn leerlingen door in 1932 samen met Overdiep het tijdschrift *Onze Taaltuin* op te richten en hun een eigen dialectologisch forum te bieden. Veel van Weijns eerste artikelen vinden we dan ook in dat tijdschrift. Ik denk daarbij aan de taalkaarten van *mispel*, *melk en karnemelk*, *boerenslobkous* en *sajet*. Allemaal uit 1936. Maar, er zijn er zo veel meer.

Omdat emoties de blikopener zijn van het geheugen stonden de felle ritmiek en het revolutionaire elan waarmee Van Ginneken ten kruistocht trok tegen de alfabetische ordening van het dialectwoordenboek, die hij als buitengewoon onpraktisch en onnatuurlijk ervoer, Weijnen ook op hoge leeftijd nog helder voor de geest. Hij vertelde bij een goed glas wijn met graagte dat Van Ginneken een groot bewonderaar was van de woordveldtheorie van Jost Trier en daardoor een absolute voorkeur had voor een ideologische ordening. Die voorkeuren van Van Ginneken heeft Weijnen later geadopteerd en voortvarend aan de praktijk getoetst, zoals we verderop zullen zien.

In 1933 kreeg Weijnen de eerste gouden erepenning die aan de Nijmeegse universiteit werd uitgereikt, voor zijn inzending op een uitgeschreven prijsvraag, getiteld: *Een dialectgeographisch onderzoek naar de grens en eenige der be-*

langrijkste verschillen tusschen het West- en Oost Noordbrabantsch dialect.

Op 9 maart 1934 legde hij zijn doctoraal Nederlands *cum laude* af en hij verwierf tegelijk de lesbevoegdheid geschiedenis. Het was crisistijd en van een betrekking was absoluut geen sprake. Uitkeringen bestonden evenmin. Hij vertrok uit Nijmegen, keerde terug naar Fijnaart, om vandaar zijn veldonderzoek in Noord-Brabant uit te breiden en aan zijn proefschrift te werken. Vele vragenlijsten zond hij rond via *Brabantia Nostra*. Hij was ongeveer anderhalf jaar werkloos alvorens hij per 1 september 1935 aan zowel het Gertrudis- als het Norbertuslyceum in Roosendaal werd benoemd als leraar Nederlands en geschiedenis.

Bij de voorbereidingen aan zijn proefschrift kon Weijnen zonder de hete adem van Van Ginneken in zijn nek, zijn weg zelfstandig zoeken en vinden. Dat veranderde evenwel volledig toen het proefschrift gereed was. Van Ginneken was zeer teleurgesteld omdat hij er niets in terugvond van zijn substraattheorieën over Baltismen en Slavismen. Weijnen had over die theorie niets positiefs te melden en sprak er daarom alleen in een voetnoot over. Die teleurstelling ging volgens hem zelfs zo ver dat zijn leermeester een nauwelijks verholen dreigement uitte: “Om je *cum laude* te redden, spreken we af dat je er helemaal niets over schrijft.”

Op 8 juli 1937 verdedigde hij bij Van Ginneken zijn proefschrift: *Onderzoek naar de dialectgrenzen in Noord-Brabant, in aansluiting aan geographie, geschiedenis en volksleven*. Weijnen ontwierp in dit werk aan de hand van beschikbare kaarten een dialectindeling en gaf een verklaring voor de oorzaken van die grenzen, die hij projecteerde tegen een geografische, ethnologische en cultuur-historische achtergrond.

Nog geen maand na de verdediging, op 3 augustus 1937, trad de jonge doctor zonder het verdiende *cum laude* in het huwelijk met Maria Hoefnagels afkomstig uit het Oost-Brabantse Asten en een zusje van een van zijn kostschoolvrienden. In hetzelfde jaar kreeg Weijnen een volledige aanstelling in Roosendaal en in 1941 werd hij conrector van het Norbertuslyceum.

In de jaren die volgen, kwam een stroom van publicaties op gang. Het lerarenbestaan blijkt geen beletsel voor de beoefening van de wetenschap. Ik volsta hier met het noemen van *De Nederlandse Dialecten* 1941.

In juli 1942 werd hij door de bezetter in gijzeling genomen. Vijf maanden en vijf dagen zat hij vast in het grootseminarie van het bisdom Den Bosch in Haaren. Volgens Weijnen genoten de gijzelaars een grote vrijheid en kregen ze de kans om vanaf de eerste dag pakketten en boeken van buiten te laten komen. Alles wat hij toen via die weg kon bereiken, heeft hij geëxcerpeerd met de bedoeling een overzicht van de fonologische systemen van de dialecten van Nederland te schrijven. Dat boek is er nooit gekomen. Wel is een belangrijk deel van die uittreksels gebruikt voor zijn *Vergelijkende Klankleer van de Nederlandse dialecten*. In Haaren beredeneerde en tekende hij ook het fonologische systeem van het dialect van Achthuisen. Daar ook ontwierp hij, overigens totaal anders dan Van Ginneken voor ogen stond, met laboratoriumachtige efficiëntie zijn plan om dialectwoordenboeken niet meer alfabetisch te ordenen, maar naar het gebruik. Het was zijn stellige overtuiging dat een dergelijke ordening veel zou verraden van de denkwereld van de mensen.

In 1945, Weijnen is dan juist benoemd tot rector van het Norbertuslyceum in Roosendaal, overlijdt plotseling Jacques van Ginneken en komt diens leerstoel in Nijmegen vrij. Niet Weijnen, die erop voorbereid was, maar de filoloog Leo Michels wordt geheel tegen de verwachting zijn opvolger. De jonge Nijmeegse universiteit, bang voor haar eigen reputatie, was te huiverig om een leerling van Van Ginneken, de exponent van gewaagde, avontuurlijke wetenschap, op diens stoel aan te stellen.

Eind 1945 was Toon Weijnen uitgenodigd om dialectologie te doceren in Tilburg. Het was de opmaat voor zijn benoeming in 1946 als vast docent Nederlands aan de Rooms Katholieke Leergangen aldaar. In feite volgde hij er de naar Nijmegen vertrokken Michels op. Een groot aantal onderwijsboeken van zijn hand verschijnen nu. Ik noem *De kunst van het vertalen. Beginselleer* 1946, *Wezen en waarde van het dialect* 1948, *Tweetaligheid* 1949 en *Zeventiende-eeuwse taal* 1952. Wetenschappelijk werken als *Dialectatlas van Noord-Brabant* in de *Reeks Nederlandse dialectatlassen (RND)* 1952 en *De dialecten van Noord-Brabant* 1952 zagen toen eveneens het licht. De Gentse dialectoloog Blancquaert had Weijnen al voor WO II de eervolle uitnodiging bezorgd om het West-Brabants in diens RND voor zijn rekening te nemen. De oorlog zette dit werk op een laag pitje, maar na het einde daarvan ging Weijnen met nieuwe energie aan de slag. Naar eigen zeggen waren vooral de Zuid-Hollandse dialecten een uitdaging.

Uit piëteit voor zijn leermeester - het werk zou anders wellicht nooit in druk zijn verschenen - bezorgde Weijnen in 1954 de grammatica, fonologie en klankleer van de dialecten van Marken, Volendam en Monnikendam in deel 1 van de *Drie Waterlandse dialecten*. Zelf sprak hij in dit verband van haastwerk.

Wat hier ook zeker met nadruk genoemd moet worden, is zijn *Taalgeografie en interne taalkunde* van 1951. Nergens belijdt hij het structuralisme sterker dan in die publicatie. “Wanneer door klankwettige ontwikkeling, analogie, ontlening of anderszins homonymie dreigt te ontstaan, spelen zich taaltherapeutische processen af van verschillende aard: woordovergang, woordontstaan, onklankwettigheid enz”. Met voorbeelden van het verspreidingsgebied van *schoer* ‘bui’ en *schoer* ‘schouder en schuur’ en *melk, mulk, romme* laat hij het dodelijk karakter van de werkzaamheid van de factor homonymie zien. In 1993 noemde hijzelf dit een van zijn beste publicaties.

In dezelfde tijd besloot Weijnen zijn brochure over heemtaalkunde om te werken tot een handboek over Nederlandse dialecten. Aanvankelijk dacht hij eraan dit handboek samen met de Leidse hoogleraar dialectologie, G.G. Kloeke, te schrijven. Die gedachte liet hij varen omdat hij ervan overtuigd was dat hij de onderneming wel in zijn eentje kon klaren. In zijn Tilburgse tijd realiseert hij vervolgens het standaardwerk dat zijn naam als dialectoloog definitief zal vestigen: *Nederlandse Dialectkunde*. In 1958 verscheen de eerste en in 1966 de tweede vermeerderde druk. Het is een schitterende synthese waarin alles wat er toen bekend was over de Nederlandse dialectologie is samengebracht. Vol beslissende taalkaarten ook, met als hoogtepunt kaart 33, de overzichtskaart met isoglossen van de Nederlandse dialecten. Belangrijk is ook het hoofdstuk over methodologie, waarin de beginselen van de taalgeografische methode breed worden uitgesponnen en waar men kan leren wat het kaartbeeld bijdraagt aan de woordgeschiedenis en etymologie en waar men tevens kan zien hoe kaarten de chronologische ontwikkelingen in de historische grammatica illustreren.

Per 1 september 1958 werd Weijnen als in een prachtige finale dan toch benoemd tot gewoon hoogleraar aan de Katholieke Universiteit Nijmegen, als opvolger van L. C. Michels, met als leeropdracht: “Nederlandse en Indogermaanse taalkunde”, in 1965 uitgebreid met: “Dialect- en naamkunde”. Vanaf 1973 wordt die opdracht vervolgens een soort alchemistische mengeling van: “Algemene, interlinguale en Nederlandse dialectkunde, alsmede de vergelijkende Indo-europese taalwetenschap”.

“Voor het juiste inzicht in de cultuurtaal is de kennis der dialecten onontbeerlijk”. Zo ongeveer begon Weijnen op 10 oktober 1958 zijn oratie, getiteld: *De oriëntatie van de dialectstudie*. Hij laat aan de hand van vele voorbeelden zien wat de betekenis is van de dialectologie en schetst het wezen van haar verschijningsvormen. Hij doet zich opnieuw kennen als een overtuigd aanhanger van het structuralisme: “Als er echter één terrein is waar de vorm van het kaartbeeld tot zekerheid van verklaring leidt, is het het structuralisme”, om maar eens een willekeurig citaat te kiezen.

De eerste tien jaar van zijn hoogleraarschap beoefende hij in een bijna rimpelloze universitaire samenleving. Het waren jaren waarin hij zijn wetenschappelijke programma ontwikkelde, in werking stelde, tot wasdom bracht en consolideerde.

Weijnen startte begin jaren zestig zijn *Woordenboek van de Brabantse Dialecten* (WBD), snel gevolgd door het *Woordenboek van de Limburgse Dialecten* (WLD) en verleende onderdak en stabiliteit aan die wetenschappelijke projecten in de door hem opgerichte Nijmeegse Centrale voor Dialect- en Naamkunde (NCDN). Hij wist Jan van Bakel te verbinden aan het WBD en Piet Tummers, de naamkundige, aan het WLD. Met zijn sociale intelligentie wist hij de curatoren van de Nijmeegse *alma mater* te bewegen geld voor de woordenboeken ter beschikking te stellen en ook in de subsidievijvers van ZWO/NWO toonde hij zich een bekwaam visser. Door die extra financiële middelen was hij in staat om de betere studenten te selecteren voor een student-assistentenschap bij de woordenboeken. Samen met Toon Hagen begon hij in 1967 ook aan de ontwikkeling van een kaart voor de *Atlas Linguarum Europae* om daarmee de hypothese van de substraattheorie te kunnen bewijzen.

Als we 1967 schrijven, mag ook zijn omvangrijke studie naar de *Leenwoorden uit de Latinitas, stratigrafisch beschouwd* niet onvermeld blijven. Het verspreidingsgebied van de verschillende heteroniemen van een bepaald concept probeert Weijnen met behulp van ondermeer het kaartbeeld en de zaakgeschiedenis te verklaren. Blijven benamingen op de kaart beperkt tot Limburg (*pepel* ‘vlinder’, *vuur* ‘bunzing’) dan gaat het, zo betoogt hij, om een echt Romeins leenwoord. Romaanse leenwoorden kiezen zo goed als altijd de zuidwestelijke invalspoort. Hij wijst op *freze* ‘aardbei’ en *kachel* ‘veulen’.

De democratiseringsgolf van eind jaren zestig verstoorde in Nijmegen de wetenschappelijke idylle bruusk. In 1970 draagt Weijnen de moderne taalkunde over aan Emiel Nuytens en in 1973 neemt hij afscheid van het Instituut Nederlands en wordt hij benoemd tot hoogleraar algemene, interlinguale en Nederlandse dialectkunde. Tevens wordt zijn instituut, de NCDN, onafhankelijk. De beslissing viel hem niet gemakkelijk, want afscheid van de sectie Nederlands betekende ook afscheid van de jaarlijkse instroom van eerstejaars neerlandici die hij vertrouwd kon maken met het vak. Nuytens en de overige leden van de sectie kwamen aan dat bezwaar tegemoet door hem uit te nodigen colleges over Nederlandse dialecten te blijven geven binnen het curriculum Nederlands. Dat heeft hij gedaan tot aan zijn emeritaat in februari 1980. Toon Hagen volgde hem op en zette zijn projecten met grote toewijding voort.

Vruchten van Weijnens pen uit de periode van zijn hoogleraarschap zijn naast de woordenboeken en de atlas: *Het Schema van de klankwetten* 1968; *De oorzaken in de taalgeschiedenis* 1971 en *Schets van de geschiedenis van de Nederlandse syntaxis* 1971; *Het Algemeen beschaafd Nederlands historisch beschouwd* 1974 en in 1978 *Outlines for an interlingual European Dialectology*.

In 1989 overlijdt zijn echtgenote. Door dat verlies lijkt Weijnen een poosje gedesoriënteerd, bijna ontheemd zelfs, maar hij hervindt binnen een jaar zijn veerkracht en legt zichzelf weer het oude werkritme op. De resultaten zijn indrukwekkend: *Vergelijkende klankleer van de Nederlandse dialecten* 1991; met dochter Mira *Ziektenamen in de Nederlandse dialecten* 1994; *Etymologisch dialectwoordenboek* 1996; tweede vermeerderde druk in 2003; *Oude woordlagen in de zuidelijk-centrale dialecten* 1999 en *Woordvorming in de Noordoostnederlandse dialecten* 2001.

Door deze studies probeert hij met succes de zorg die hem al verscheidene jaren voor de dialectologie vervult weg te nemen. Hij was immers in 1980 in zijn afscheidscollege *Verklaren van dialectverschijnselen* nog zeer beducht voor de verwaarlozing van de etymologie.

Joep Kruijssen, zijn leerling en zeer toegewijde huisvriend, schrijft over de laatste jaren: "Pas op zeer hoge leeftijd gaat het wat minder goed met zijn gezondheid. Zijn ogen laten hem in de steek, hij kan nog amper lezen en het alleen-zijn begint hem, op zijn zevenennegentigste, zwaar te wegen. In het najaar van 2007 verhuist hij van zijn vertrouwde woning aan de Merellaan in Malden naar het zorgcentrum Malderburch, een hanenschree verder. De nadagen van zijn laatste winter zien

hem zienderogen achteruit gaan. Op 9 februari 2008 overlijdt hij.”

Weijnen kon goed luisteren, oordeelde niet snel en veroordeelde nog minder. Hij was wel wat tegenwoordig een bijtertje heet. Als hij zich eenmaal ergens in vastgebeten had, bijvoorbeeld in de *Atlas Linguarum Europae*, liet hij dat niet meer los. Hij kon bovendien uitstekend het kaf van het koren scheiden en wist zich daardoor omringd door mensen met talenten.

Een emotionele man was hij ook, zoals zo vaak bleek als hij over overleden vrienden uit het kamp in Haaren vertelde of als hij zijn overleden vrouw tot onderwerp maakte van het gesprek. Hij kon heel streng zijn en afwijzen wat niet aan zijn normen voldeed. Bovendien huldigde hij het standpunt dat iedereen op de schouders van het voorgeslacht staat. Het maakte hem sympathiek en waarschijnlijk is dat de reden dat hij tot aan zijn dood toe met de grootst mogelijke toewijding over zijn leermeester Van Ginneken gesproken heeft. In 1996 beëindigde hij zijn *Herinneringen aan Jacques* aldus: “Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik had geen andere leermeester willen hebben.”

Sacrosanct was Toon Weijnen natuurlijk niet. Hij was behept met een charmante ijdelheid en waar hij ook kwam, als laatste in een rij kwam je hem nooit tegen.

Naast een beminnelijk mens was Weijnen een uitstekend organisator. Die organisatorische talenten gebruikte hij bij de opzet van nieuwe projecten. Hij ontwierp de wetenschappelijke concepten, de structuur en de organisatie ervan, hij ontwierp de vragenlijsten en hij selecteerde zelf zijn mensen. Vervolgens nam hij die mensen voor zich in, maakte ze tot bondgenoot en dirigeerde veel uitvoerend werk naar hun bureaus.

Maar, hij begint niet alleen aan projecten, hij rondt ze ook af. Het WBD, gestart in 1960, wordt afgerond in 2005; het WLD, eveneens uit 1960, bereikt zijn voltooiing in 2008. Hij streeft niet alleen naar een eigen autonoom instituut, hij brengt het ook tot stand. We zagen het hierboven. Hij bestudeert het taalhistorisch-comparatisme niet alleen, hij weet ook de dialectologie die nog niet als zelfstandige wetenschap bestond toen hij ging studeren, binnen dat paradigma en binnen het structuralisme te organiseren en verzelfstandigen. En strategisch als hij is, kijkt hij ook in de keuken van instellingen waarvoor hij bestuurlijke verantwoordelijkheid heeft genomen, zoals van het Meertensinstituut en het Instituut voor Nederlandse Lexicologie (INL) te Leiden. Voor ieder begrotingsoverschot daar weet Weijnen nog wel een areaal-linguïstische bestemming.

Didactisch zeer geslaagd was vooral zijn vermogen om de abstracte klankwetten concreet te maken door zijn studenten bij elke wet minstens vijf voorbeelden te laten leren. Waar hij vanaf het eerste college ook op hamerde was het wetenschappelijk verantwoording afleggen van wat je van anderen gebruikte.

Als promotor liet hij je na het vastleggen van het onderwerp en de eerste bespreking over de opzet van het onderzoek vrij, tenzij de promovendus zelf behoefte had aan ruggespraak. Ik noem hem zonder aarzeling inspirerend en stimulerend. In totaal heeft hij in Nijmegen 19 proefschriften van een zeer grote diversiteit tot een goed einde begeleid. Opmerkelijk in dat verband is overigens dat alle 19 promoti mannen zijn.

En dan ten slotte de wetenschapper Weijnen. Nieuwe theorieën heeft hij niet ontwikkeld. Hij had de structuralistische opvattingen van de Praagse school en Trubetzkoyleerd van Van Ginneken en hij heeft zich in dat paradigma altijd thuis gevoeld. We zagen dat hierboven al. Weijnen was geen dweper en wist de grens tussen waan en waarheid messcherp te trekken. Bovendien was hij een meester in het revitaliseren van de kansrijke onderdelen van Van Ginneken's erfenis. Hij was een wetenschappelijke bruggenbouwer, maakte van de dialectologie een zelfstandige wetenschap, voelde zich uitgedaagd door het interlinguale onderzoek, verbond de theoretische taalkunde met de variatielinguïstiek, toetste de bruikbaarheid van het begrippensysteem van Von Wartburg en Baldinger op bruikbaarheid voor zijn systematische woordenboeken en bouwde in de *Atlas Linguarum Europae* voort aan de bevestiging of ontkening van de hypothese van het substraat. Een echte vernieuwing van Weijnen is de indelingskaart van de Nederlandse dialecten op grond van het dialectbewustzijn van de dialectspreker zelf, de zogeheten pijltjesmethode.

Toon Weijnen was een gedisciplineerde, snelle, misschien soms een iets te gehaaste wetenschapper met een fenomenaal geheugen. Die eigenschappen stelden hem in staat om standaardwerken samen te stellen waarin alles staat wat er op dat moment van zijn vak bekend was en die zo gezaghebbend werden dat we ze nog steeds gebruiken.

Weijnen was actief in vele commissies en besturen buiten Nijmegen. Wij noemen hier slechts zijn plaats in de redactie vanaf de oprichting in 1949 van het tijdschrift *Taal en Tongval*. Tientallen artikelen en boekbesprekingen droeg hij bij aan dat vakblad. In nummer 1 verschenen zijn eerste bijdragen (*Een miskend*

ingvaeonisme en De namen van de kruisbes in Noord-Brabant); in nummer 53 uit 2001, staat zijn laatste: *Etymologische invallen*.

Hij was voorzitter van de dialectencommissie van de KNAW en lid van de Naamkundecommissie van de KNAW. Verder werd hij onderscheiden met de Vergulde Klomp van de Brabantse en de Veldekepies van de Limburgse dialectverenigingen. De Zeeuwsche Vereeniging voor Dialectonderzoek benoemde hem in 2004 tot erelid. En bij gelegenheid van zijn zestigste, vijfenzestigste, zeventigste, tachtigste en negentigste verjaardag werden hem feestbundels door vrienden, vakgenoten en leerlingen aangeboden.

Op donderdag 14 februari 2008 begeleidden naast de familie veel vrienden en collegae Toon Weijnen, de nestor en de belichaming van de Nederlandse dialectologie, naar het kerkhof van de Heilig-Land-Stichting. Hij heeft velen geïnspireerd, hij was voortdurend beschikbaar voor allen met wie hij vriendschap sloot en hij was rechtvaardig en integer: een *vir justus*, zoals zijn vader hem had voorgeleefd.

Bibliografie

JOOSTEN, JOS

(1998): *Lijnen en breuken. Een kleine historische beschouwing over het Nijmeegs Instituut Nederlands*. Nijmegen.

KRUIJSEN, JOEP

(2008): "Bibliografie Prof. Dr. A.A. Weijnen", in: *Jaarboek Veldeke 2007*.

KRUIJSEN, JOEP

(2008): "Levensbericht van Antonius Angelus Weijnen", www.ru.nl/dialect.

PAARDEKOOPER, P.C.

(1993): *Interview met professor Toon Weijnen*. Ongepubliceerd. Instituut voor Nederlandse Lexicologie.

STERKENBURG, PIET VAN

(2009): "Levensbericht Antonius Angelus Weijnen", in: *Jaarboek van de Maatschappij der Nederlandse Letterkunde te Leiden 2007-2008*. Leiden Maatschappij der Nederlandse Letterkunde.

WEIJNEN, A.

(1996): "Herinneringen aan Jacques", in: Ad Foolen, Jan Noordegraaf (Eds.), *De taal is kennis van de ziel. Opstellen over Jac. Van Ginneken (1877-1945)*. Münster, Nodus Publikationen, 35-50.